

fælde og heller ikke i saadanne, hvor Handlingen vel i og for sig er strafbar, men hvor den Paagjældende frifindes som affindig, eller fordi Strafftydigheden er foreldet, eller fordi der mangler den Begjæring om Paatale, som i givet Tilfælde kræves. I alle saadanne Tilfælde, hvor den Paagjældende altsaa med fuld Føie fuldstændig frifindes, ligger det udenfor Lovforslaget, saaledes som det foreligger, at der kan gives Erstatning. Jeg tror, at det er rigtig, og at det maaste burde bringes til større Klarhed, at disse Tilfælde ligge ganske udenfor den ærede Forslagsstillers Tanke, hvis jeg heri har Ret. Den ærede Forslagsstiller har indskrænket sig til det ene Tilfælde, hvor Frifindelse finder Sted paa Grund af manglende Bevis, og indenfor dette ganske vist store og omfattende Omraade gaar Forslaget ud paa en Begrænsning, som nys fremhævet, til de Tilfælde, hvor der ikke alene er ført Bevis, men hvor det fremdeles er godtgjort, at den Paagjældende ikke har begaaet Gjertningen, eller i alt Fald, at den reiste Mistanke er ganske fjernet. Det bliver jo i Virkeligheden en meget begrænset Kredts af Tilfælde, og deri tror jeg under alle Omstændigheder, at Forslaget har Ret, at det ikke gaar stærkere frem paa den Bane, hvor der er ganske overordentlig mange Betæneligheder fra alle Sider, men indskrænker sig til dette ene eller disse to Tilfælde. Dermed vil jeg ikke sige, at det ikke vilde være ligesaa naturligt, naar disse Betingelser ere til Stede, og Erstatningen da skal være en Ret, ogsaa at opstille det funder samme Betingelser som en Ret, som det blev bemærket af den sidste ærede Taler, selv om der tillige er Tale om en ulovlig Arrest. Det er temmelig klart, at naar disse Betingelser ere til Stede, bør det ikke formindste den Paagjældendes Ret, at Arresten tillige er ulovlig, hvor han altsaa har en yderligere Ret mod Dommeren, medens vi her helt igjennem forudsætte, at Arresten er lovlig. Jeg kan tænke mig, at paa et saadant meget begrænset Omraade vil den almindelige Humanitetsfølelse, der maaste ikke kan gjøre sig Grundene særdeles klare, kræve, at der bør gives Erstatning, og at denne Følelse vil være saa stærk, at den endog vil overvinde den i sin Almindelighed fuldstændig rigtige Betragtning, som den ærede Justitsminister fremdrog i den forrige Sag, at der ogsaa her kunde blive Spørgsmaal om Byrder, som Borgerforholdet nu uundgaaelig kan medføre. Men naar man vilde indskrænke sig til disse Tilfælde, som jeg ogsaa mener er det Yderste, hvortil man bør gaa, og naar man vil erkjende, at der her kun er Spørgsmaal om et Humanitets-

hensyn, som bør komme i Betragtning, uagtet man maa indrømme, at den Paagjældende nu en Gang maa finde sig i, hvad Alle maa finde sig i, under giivne Omstændigheder, at kunne blive ramt af en saadan Ulykke, saa skjønner jeg ikke rettere, end at man kunde naae Resultatet paa en lettere Maade, nemlig ved et lignende Middel som det, der blev omtalt under den forrige Sag, og som her vilde forekomme mig at være i det Mindste i ligesaa høi Grad anvendeligt, nemlig slet ikke at tale om Ret for den Sigtede, men om en Bemyndigelse for Domstolene til at bestemme, at den Paagjældende skal have Erstatning, altsaa fakultativt og ikke obligatorisk. Det er i Virkeligheden kun et Skin, naar der her i Lovforslaget tales om en Ret, som er afhængig af, at Domstolene skjønne, at det er godtgjort, at den Paagjældende ikke har begaaet den ham paafigtede Gjertning, eller at Domstolene skjønne, at den imod ham reiste Mistanke er ganske fjernet. Det er jo i Virkeligheden kun et Skin at tale om Ret, thi Grændserne ere jo ikke saa skarpe, de ville vise sig at gaa saa jævnt over i hinanden, at den Domstol, der er besejret til at skjønne, om denne Betingelse er tilstede, i Virkeligheden har Besejrelse til at skjønne, om der overhovedet skal gives Erstatning, medens det paa den anden Side kan være utvivlsomt, at ingen Domstol, naar den engang har faaet Retten til at give Godtgjørelse, vil undlade at bruge den i saadanne Tilfælde, som jeg her har nævnt, hvor den maa erkjende, at Mistanken er ganske fjernet, eller det er godtgjort, at den Paagjældende ikke har begaaet Handlingen. Hvis den ærede Forslagsstiller kan gaa ind paa denne Tanke, forekommer det mig, at man i procesuel Henseende kunde komme en Del lettere ud af det med den Ordning, der opstilles i Forslaget, og som helt igjennem er baseret paa den Forudsætning, at den Paagjældende under disse Betingelser har faaet en Ret, som derfor skal kunne gennemføres.

Schlegel: Jeg kan jo ikke Andet end udtale min Tak, og det særlig til den første ærede Taler, uden at jeg derfor vil undlade ligeledes at takke den sidste ærede Taler for den Sympathi, de begge have udtalt for Grundlaget i Forslaget. De have i den Grad, forekommer det mig, sluttet sig til Forslaget, at det kunde være tvivlsomt, om det var nødvendigt for mig at gjøre nogen Bemærkning, og jeg vil derfor begrænse mig til nogle ganske faa Udtalelser, og da egentlig kun med Hensyn til det Sidste, som den ærede kongevalgte